

for personer, som ikke i forvejen er kendt i det psykiatriske behandlingssystem.

Det fremgår af straffelovens § 16, stk. 1, at personer, der på gerningstidspunktet var utilregnelige på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed, ikke straffes. Tilsvarende gælder personer, der var mentalt retarderede i højere grad. Efter straffelovens § 16, stk. 2, straffes mentalt retarderede i lettere grad ikke, medmindre særlige omstændigheder taler for at pålægge straf.

Efter straffelovens § 68 kan retten, hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af § 16, træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Som eksempel på foranstaltninger nævnes tilsyn, bestemmelser vedrørende opholdssted eller arbejde, afvænningsbehandling, psykiatrisk behandling, anbringelse i hospital for sindslidende, i institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller under tilsyn med mulighed for administrativ anbringelse eller i egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg.

Det fremgår af straffelovens § 69, at retten, såfremt det findes formålstjenligt, hvis gerningsmanden ved den strafbare handlings foretagelse befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed, i stedet for at idømme straf kan træffe bestemmelse om foranstaltninger som nævnt i § 68, 2. pkt. Straffelovens § 69 omfatter bl.a. sinker og andre svagtbegavede personer, udtalt personlighedsforstyrrede personer, personer med følgevirkninger af alkohol- eller stofmisbrug, personer med lettere demens og undertiden unge lovovertrædere. Også personer med visse seksuelle abnormiteter kan være omfattet af bestemmelsen.

Efter straffelovens § 70 kan en person idømmes forvaring, hvis den pågældende findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, voldtægt eller anden alvorlig sædelighedsforbrydelse, trusler af de i straffelovens § 266 nævnte art eller brandstiftelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser.

Det er efter straffelovens § 70 en betingelse, at det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om hans person, herunder navnlig om tidligere kriminalitet, må antages, at han frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed. Endelig er det en betingelse, at anvendelse af forvaring i stedet for fængsel findes påkrævet for at forebygge denne fare. Det bemærkes, at det ikke er en betingelse

for anvendelse af forvaring, at den pågældende er omfattet af straffelovens § 16 eller § 69.

Regeringen finder på den baggrund, at det vil være relevant for den pågældende arbejdsgruppe at undersøge personer, der er omfattet af straffelovens §§ 16 og 69, og som for alvorlig personfarlig kriminalitet er idømt foranstaltninger efter straffelovens §§ 68-70.

Med henblik på at begrænse antallet af sager som kan undersøges, samt med henblik på at sikre, at alene behandlingsforløb vedrørende personer, der er dømt for alvorlig personfarlig kriminalitet, undersøges, skal den pågældende arbejdsgruppes undersøgelser således begrænses til sager vedrørende brandstiftelse efter straffelovens § 180, 1. led, voldtægt efter straffelovens § 216, seksuel udnyttelse af børn under skærpende omstændigheder efter straffelovens § 222, stk. 2, drab efter straffelovens § 237, vold af særlig grov beskaffenhed efter straffelovens § 246, samt forsøg på disse lovovertrædelser. I årene 2001-2003 blev i gennemsnit ca. 35 personer hvert år idømt en foranstaltning for overtrædelse af én af disse bestemmelser.

Det er intentionen, at antallet af undersøgelser bør begrænses til ikke over ca. 10 sager om året.

Til § 3

Anklagemyndigheden skal underrette Sundhedsstyrelsen om domme efter straffelovens §§ 180, 1. led, 216, 222, stk. 2, 237 og 246, hvor personkredsen jf. § 2, er blevet idømt en foranstaltning efter straffelovens §§ 68-70.

På grundlag af disse indberetninger afgør Sundhedsstyrelsen i hvilke tilfælde, der skal nedsættes en arbejdsgruppe, der skal iværksætte en undersøgelse af et konkret forløb.

Det har været overvejet, om arbejdsgruppens undersøgelse af sager alene skulle begrænses til de sager, hvor den pågældende har afgivet samtykke hertil. Henset til alvoren i disse sager sammenholdt med kvaliteten af undersøgelserne, hvis de alene blev begrænset til situationer, hvor den pågældende har afgivet samtykke, har imidlertid betydet, at en undersøgelse kan iværksættes uden samtykke.

Sundhedsstyrelsen skal dog altid forsøge at indhente den pågældende persons samtykke, men samtykke fra den pågældende er ikke afgørende for, om en undersøgelse kan iværksættes.

Til § 4

Sundhedsstyrelsen nedsætter for hver konkret undersøgelse en arbejdsgruppe på 6 medlemmer, som består af en repræsentant fra Sundhedsstyrelsen, en repræsentant fra embedslægeinstitutionen, en repræ-